

Proloog

Begin van het einde (27 mei)

Mijn benen voelen raar dof als ik met de stroom mee de gang door loop. Overal zijn mensen, er gaan steeds meer telefoons, iedereen praat steeds harder om zich verstaanbaar te maken. Sommige mensen huilen al. Zelf voel ik niets. Alles is ver weg. Het raakt me niet. Ik ben me er zelfs van bewust dat het een verdedigingsmechanisme moet zijn en dat ik daar dankbaar voor zou moeten zijn.

Tilda neemt direct op.

‘Ben je op school?’ vraag ik.

‘Nee,’ zegt ze. ‘Ik kwam net uit het zwembad toen ik het hoorde. Ik ben bijna thuis.’

‘Ik kom eraan.’

‘Kom snel alsjeblieft.’

Ik beloof dat ik zal opschieten. Op het moment dat ik het gesprek afsluit, hoor ik haar opeens snikken.

Verderop schreeuwt iemand. Ik probeer online te gaan, maar het net is overbelast. Hampus zegt iets tegen me, maar ik versta hem niet. Als ik langs een raam loop, voel ik de warmte door mijn dunne shirt heen. Buiten schijnt de zon, de bomen zijn onwerkelijk groen. Het is nog vroeg in de ochtend.

Het eerste uur zou net beginnen toen de rector zijn hoofd om de hoek van de deur stak en onze wiskundeleraar Rolf wenkte. Op de gang fluisterden ze tegen elkaar. Ik kon ze zien als ik vooroverboog in mijn bank. De deur van de klas naast ons werd opengegooid. Ik hoorde voetstappen en gedempte stemmen. Ik staarde naar het proefwerk dat Rolf net had uitgedeeld, het laatste van het jaar. Er gingen telefoons. Mijn gedachten gingen alle kanten op – terroristische aanslag? Oorlog? – maar ik had nooit kunnen raden wat Rolf zou vertellen

toen hij de klas weer in kwam. Zijn handen trilden terwijl hij zijn bril schoonmaakte om tijd te winnen.

Ik kom de hal in. Zoek Johannes. Zie hem niet. Overal zijn huilende mensen, ze huilen hard, ze houden zich niet in. Naar hen kijken versterkt mijn eigen gevoel van onwerkelijkheid. Maar er zijn er meer zoals ik. Ook naar binnen gekeerd. Als ik hun blik ontmoet, lijkt het net of we elkaar zien in een droom.

Iemand botst tegen me op. Een meisje met een examenpet. Ze laat alles wat ze in haar armen had vallen, een laptop landt met een harde klap op de grond en ik hoor iets kapotgaan. Een stapel papieren verspreidt zich over de vloer, pennen rollen weg.

‘Shit, sorry,’ zeg ik en ik buk om haar te helpen.

Maar ze is al doorgerend. Het enige wat achterblijft is een vleug zoete parfum. Ik kom weer overeind. Kijk naar de laptop. Ik voel een golf paniek door me heen gaan. De lucht is vervuld van alle stemmen om me heen, ze drukken op mijn trommelvlies, alle zuurstof verdwijnt. De hal van de school heeft nog nooit zo klein geleken.

Ik loop het schoolplein op. Ook hier zijn overal stemmen, maar hier kun je tenminste ademen. Geen wolkje aan de lucht. Alleen helderblauwe leegte boven me.

Daar ergens is hij.

Ik heb geen tijd om die gedachte weg te duwen. Ik weet al dat ik nooit meer op dezelfde manier naar de lucht zal kunnen kijken.

Mijn telefoon trilt in mijn hand. Het gezicht van mama Judette op het scherm.

Haar nieuwe appartement is vlakbij school. Ik begin te rennen, slinger tussen groepjes leerlingen door. Mijn zolen tikken op het asfalt. De vogels kwetteren luid naar elkaar. De lucht is vol bijna-zomervakantie-geuren. Sirenes. Nat gras. Uitlaatgas in de ochtend-schaduw. Een auto staat stil met een achterwiel op de stoep, ik hoor een nieuwsuitzending. Ik herken de stem van de minister-president, maar ik kan geen woorden onderscheiden.

Ik ren verder. Een vader is met zijn kind op weg naar het parkje. Hij luistert geconcentreerd terwijl zij babbelt over een robot die in een kat kan veranderen. Ik kijk naar de vader. Vraag me af of hij weet wat er net bekend is gemaakt. Ik hoop het niet. Ik hoop dat hij het

nog een paar minuten niet hoeft te weten. Ze verdwijnen uit het zicht als ik de hoek om ga en het drie verdiepingen hoge huizenblok van oudroze baksteen zie. Ik steek de parkeerplaats over waarop de oude Toyota staat die Judette vorige week heeft gekocht.

In het trappenhuis hangt een geur waaraan ik nog niet ben gewend. Ik ren met twee treden tegelijk de trap op naar de bovenste verdieping, doe de voordeur open en loop de hal in, waar de laatste verhuisdozen nog staan. In de woonkamer staat de televisie aan.

‘Simon!’ roept Judette en ze staat op van de bank als ik binnenkom.

Ze is nog in haar ochtendjas. Ik kijk naar de televisie. Een persconferentie, klikkende camera’s, de minister-president ziet eruit alsof hij de hele nacht niet heeft geslapen.

‘Je hebt gehoord wat er aan de hand is?’ vraagt Judette voorzichtig. ‘Ja.’

Ze omhelst me. Het gevoel van onwerkelijkheid dat me beschermde dreigt op te lossen. Ik wil hier in haar omhelzing blijven. Ik wil me klein voelen. Ik wil dat ze me belooft dat alles goed zal komen en me er niets van aantrekken dat dat de allergrootste leugen van de wereld is.

Er is maar één ding dat ik liever wil.

‘Stina is onderweg hiernaartoe,’ zegt Judette.

‘Ik moet naar Tilda.’ Ik maak me los uit haar omhelzing. ‘Waar zijn je autosleutels?’

‘Je mag niet alleen rijden,’ zegt ze automatisch.

‘Ik denk echt niet dat de politie vandaag rijbewijzen zal controleren.’

Op het moment dat ik mijn eigen woorden hoor, begint de reikwijdte van wat er gebeurt tot me door te dringen. Het is alsof zich een kloof opent die mij in z’n geheel dreigt op te slokken.

Judette legt een koele hand op mijn wang.

‘Lieverd. Ik begrijp het. Maar we moeten bij elkaar zijn en hierover praten.’

‘Ik kom snel terug. Ik belooft het.’

Ze doet haar mond open om te protesteren, maar ik ren terug naar de hal en vind de autosleutels in haar jaszak. Judette roept me iets

achterna. Mijn naam wordt doormidden geknipt als de voordeur achter me dichtslaat.

De sleutels rinkelen in mijn hand als ik de trap af ren en de parkeerplaats weer oversteek. Judette blijft vanaf het balkon naar me roepen, maar ik antwoord niet. Ik ga op de bestuurdersstoel van de Toyota zitten, maak de veiligheidsgordel vast en draai de sleutel om. Rij weg.

Mijn hart gaat wild tekeer. Mijn vingers tintelen, mijn gezicht ook. Dit is de eerste keer dat ik alleen rij. Ik zou eigenlijk helemaal niet moeten rijden op dit moment.

Mijn telefoon trilt. Judette natuurlijk. Ik leg mijn telefoon op de passagiersstoel waar hij blijft zoemen als een nijdig insect. Ik rij langs het spoor, voorbij het station. Op de stoep ervoor heeft zich een grote groep mensen verzameld. Ze kijken omhoog naar de lucht. Een paar meiden van in de twintig lachen hysterisch.

In mijn ooghoek zie ik iets bewegen en de remmen maken een piepend geluid als ik een noodstop maak. Een oude man staart me woevend aan vanaf het zebrapad.

Mijn telefoon trilt weer. Dit keer zie ik mama Stina op het scherm. Ik schakel, laat voorzichtig de koppeling opkomen en trap het gaspedaal in. De auto maakt een sprongetje en ik wens intens dat ik de automaat van Stina had kunnen nemen.

Ik dwing mezelf om me op het rijden te concentreren. Als ik aan de rand van het centrum voor een rood licht stop, zie ik aan de andere kant van de kruising een vrouw die over het stuur gebogen zit. Het lijkt wel of ze huilt. In de auto ernaast staart een man in pak leeg voor zich uit. Als het groen wordt, lijkt hij dat niet eens te merken. De auto's achter hem toeteren boos. Ik rij door, langs de afslag naar het oude industrieterrein Norra Port, verder over de rijksweg en neem ten slotte de afslag naar de villawijk waar Tilda en haar ouders wonen.

De tuinen staan in bloei. Overal trampolines en kleurrijke schommeltoestellen. Op de stoep is met krijt een hinkelbaan getekend.

De kinderen die hier wonen zullen nooit volwassen worden.

Deze gedachte maakt dat mijn borstspieren zich aanspannen.

Emma zal nooit...